

mærke ud fra den Opfattelse af Biskoppernes Embede, som han har: at det er Nuller, som han kan rette Forespørgsler til, uden at han i mindste Maade behøver at tage Hensyn til, hvad de mener eller tilkendegiver, saa længe maa man sige, at Forslagsstilleren ikke har opfyldt sine Forpligtelser overfor Folkekirken, naar han ikke vil gaa med til at bringe en Lov frem, der kan afbøde denne alvorlige Skavank i vor Folkekirke. Hvis Forslagsstilleren virkelig er besjælet af sand Interesse for den danske Folkekirke, maatte hans Forslag efter min Mening have haft en noget andet Form. Det maatte have haft nogle Tilføjelser. Der maatte staa: „Kvinders Ansættelse o. s. v. kan kun finde Sted, naar en Majoritet af Biskopperne og Danmarks samtlige Menighedsraad har udtalt Ønsket om denne Fornyelse, og et nyt Ordinationsritual, udarbejdet og foreslaaet af Danmarks Biskopper, er bragt til Veje“. Dette med Hensyn til det principale Forslag.

Det subsidiaire Forslag er, som det blev anført af Ordføreren, en Gentagelse af det konservative Partis Forslag, som blev fremført ved anden Behandling. Men det er ogsaa ganske rigtigt, at det ikke er saa heldigt i sin Form, hverken som det, der da blev fremsat, eller som det Forslag, der fremkom fra det ærede Medlem fra Ringkøbing, og som findes Spalte 4981: „Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Folkekirkens Embeder som Præster og Biskopper berøres ikke af denne Lov“. Sagen er den, at baade dette Forslag af det ærede Medlem fra Ringkøbing og vort Forslag begge klart udtaler, at det er uheldigt, at man fortolker en Lov, der taler om Bestillinger og Hverv i Stat og Kommune, som omfattende ogsaa de kirkelige Embeder, Præste- og Bisperembeder. Som jeg tidligere har betonet, er dette mod den ældre Lovsprogbrug. Men selv om det er formelt uheldigt — og man kan maaske sige, at det i nogle Henseender kan fortolkes paa forskellig Maade —, er det reelt et Udtryk for, at man med Hensyn til gejstlige Embeder forbliver ved den hittidige Retspraksis, det vil sige, at Kvinder foreløbig er udelukkede fra kirkelige Embeder. Jeg skal lige nævne det, som ogsaa blev antydnet af Ordføreren, og som fremkom ved sidste Møde i Udvalget: Tvivlen om, hvorvidt de gældende Love eventuelt kunde siges at aabne Adgang for Kvinder til de gejstlige Embeder. Jeg maa sige: Med Hensyn til dette Punkt nærer jeg ikke nogen Frygt.

Det forekommer mig, efter at Statsministeren og Kirkeministeren har anset det for nødvendigt at fremsætte et særligt Lovforslag, der netop skal give Kvinder Adgang ogsaa til disse Embeder, at det er tilstrækkelig bevist, at de nugældende Love ikke hjemler Ret dertil. I hvert Fald vil jeg da se, før jeg tror det, om selv en saa dristig Mand, som den nuværende Kirkeminister er med Hensyn til Behandlingen af Kirken, turde udnævne kvindelige Præster efter gældende Lov. Jeg er klar over, at han da i alt Fald vil komme til at observere en meget artig Modstand fra Kirkens Side, og jeg tror, der vil komme en Revne, som nok vil spores her i Danmark ned igennem Tiderne.

Jeg vil altsaa holde mig til, at Forslaget reelt siger, hvad ogsaa vi ønsker, at foreløbig udgaar de gejstlige Embeder af den Kreds af Embeder, hvortil Kvinder har Adgang. Jeg skal ikke igen berøre det, som jeg har berørt en Gang, at det ærede 9de Medlem for Odense Amt har misforstaaet mig med Hensyn til min Stilling overfor Kvinders Adgang til Embeder i Kirken. Jeg vil blot tilføje dette, at hvis der fra Kirkens Side en Gang, hvad jeg meget vel kan tænke mig, kommer Ønsker frem om at give Kvinder Adgang f. Eks. til enkelte Embeder i Kirken, hvortil de særlig egner sig, bør Rigsdagen selvfølgelig støtte det, og vort Parti vil ogsaa gøre det. At sætte sig derimod har ikke været Meningen med vort Forslag. Og jeg mener heller ikke — det fremgaar af Ordet „foreløbig“ —, at det nye Forslag fra Venstres Side siger andet end, at saa længe der ikke foreligger noget saadant Ønske fra Kirkens Side, vil vi ikke lovgive om Kvinders Adgang til præstelige og kirkelige Embeder. Naturligvis kunde der i dette Ord „foreløbig“ — og det antydedes maaske ogsaa af Forslagsstilleren — ligge noget om, at han haaber, der snart maa komme et saadant Forslag. Jeg ved ikke, fra hvilken Side det skulde komme, for at han vilde anse det for tilstrækkeligt. Det kunde tænkes, at et enkelt Menighedsraad vilde henvende sig til ham som Foregangsmand paa dette Omraade og bede ham bringe dette frem i Rigsdagen. Det tør jeg ikke udtale mig om. Vort Parti har fuldstændig frie Hænder med Hensyn til sin Stilling, naar det Tidsrum, der er angivet ved Ordet „foreløbig“, ophører, og Sagen kommer til at foreligge. Jeg kan altsaa kun sige, at reelt udtrykker dette Forslag netop de Tanker, vi har med Hensyn til Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præste-